

това за да тя обыдиѣ. Ты ми спаси животѣтъ при Римини; а азъ твой-тѣ при Виценьскый мостѣ. Ный смы ся заклѣли да си бѣдемъ вѣрны не само въ мирно врѣме, нѣ даже когато ни е животѣтъ въ опасность, да си отмѣщавамы на непріатели-тѣ когато го нужда-та изисква, да имамы за непріатели, азъ — твой-тѣ, ты — мой-тѣ. Повнишь ли че единѣ звѣздоброецѣ ни бѣше прѣдсказалѣ, че ще да умрѣмы въ единѣ день, въ единѣ часѣ. Ный не смы пріатели, нѣ смы братія. Само ты имашь честь-тѣ да ся наричашь просто Женаро, да немашь никаква роднина, да не влечешь подоря си ни едно отѣ тѣзи злополучія, често наслѣдственны, които стоѣтъ до исторически-тѣ имена. Нѣ ты си честигь! Що ти трѣба да знаешь що е станало и що става, като има хора за да ги водишь на бой и жѣны за да ся веселишь съ тѣхъ? Що ти трѣба да знаешь исторіи-тѣ на градове-тѣ и на фамиліи-тѣ, като немашь нити градѣ, нити фамиліѣ, ты, който си изученѣ да носишь знамѣтѣ помежду ны? А ный Женаро, ный смы друго. Ный имамы право да знаимы нечеститы-тѣ случкы, кои-то ставать въ наше врѣме. Бащи-тѣ ни и майкы-тѣ ни съ ся мѣсили въ подобны трагедій, и еще фамиліи-тѣ ни не можѣтъ да ся избѣвѣтъ отѣ тѣхъ. — Кажы ни, Жеппо, що знаешь.

ЖЕНАРО

[Като сѣда на единѣ подпирателенѣ столѣ, като человекѣ, кой-то иска да спи]

Ще ми събудите като си свѣрши Жеппо приказка-та.